

*Avion, bateau ou train qui arrive à destination
après l'entrée de Shabat*

מני הטורה. שיש להן
סוק כקטודות שנת
יטערו בו (פסחים יג.).

אלו ד' אמות. ליוצא חוץ לתחום:
מקום ממקום ומקום מניסה. פסוק
שנאמר בו מקום ולא נאמר בו ניסה
דנין אותו מפסוק אחר שנאמר בו
מקום וניסה כגון אל יא אש
ממקומו דנין מושמתי לך מקום אשר
יוסם שמה^ה מה להלן כתיב ניסה אשר
יוסם אף מקרא דאל יא אש
ממקומו מרבי ציה ניסה והו כמאן
דכתיב ציה ניסה והדר דנין ניסה
מניסה וניסה מגבול כלומר דנין
ניסה זו של נאמר בו גבול מניסה
שנאמר בו גבול דכתיב^ה מגבול עיר
מקלטו אשר יוסם ומרבינן נמי בלדך
ניסה דאל יא אש ממקומו כאלו
כתיב ציה גבול והדר דנין גבול
מגבול וגבול מחוץ דנין גבול זה של
נאמר בו חוץ מגבול שנאמר בו חוץ
שנאמר^ה ומאל אותו גולל הדם מחוץ
לגבול ומרבינן חוץ מג^ה להאי גבול
דאל יא אש ממקומו והדר דנין
האי חוץ מחוץ דומדומם מחוץ לעיר
דכתיב ציה אלפים בלמה: ושם
הכין ואל הכין. בתורת הכניס^ה שניה
בנגיע בתיס. בשבוע של הסגר ראשון
כתיב ויקרא יד ושם הכין ביום השביעי
וראה והנה פשה הנגע בקירות הבית

מי שהוציא והו פרק רביעי עירובין

נא.

עין משפט
נר מצוה

מוכרם ופודע המס
שעליו. והיה נקרא
דיקלא דפריק מריה.
כלומר פודה בעליו מן
המס שעליו. הא דא"ל
רבה לרב יוסף משום
ד' יוסי, תניא ד' יוסי
או [אם חוץ] שנים אחד
מכיר אילן או גדר או
מקום, והאחד אינו
[מכיר], מוטרע שביטתו
למכיר, והמכיר אומר
תהא שביטתו במקום
פלוגי. זו הברייתא לא
שנאה ד' יוסי אלא אמר
רבה משום ד' יוסי כדי
שיקבלוהו ממנו רב

משמע דלא צעי אלכסון ול"ג דפילאות
דשנת ילפינן מערי הלויס והמס אין
נותנין פילאות אלא לפילאות העולם
כדמוכח בלילד מעצרינן (לקמן דף ט:)
דקאמר נמצא מגרש רביע^ה:
ואהיכא

וכו': הני אלפים אמה היכן כתיבן דתניא
^ה וישבו איש תחתיו אלו^ה ארבע אמות אל יצא
איש ממקומו אלו^ה אלפים אמה מנא לן אמר
רב חסדא למדנו מקום ממקום ומקום מניסה
וניסה מניסה וניסה מגבול וגבול מגבול
וגבול מחוץ וחוץ מחוץ דכתיב^ה ומדותם
מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו'^ה ונילף^ה מקיר העיר וחוצה
אלף אמה דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מחוצה ומאי נפקא מינה^ה הא תנא
דבי רבי ישמעאל^ה ושב הכהן^ה ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה הני
מילי היכא דליכא מיד דרמי ליה אבל היכא דליכא מיד דרמי ליה מדמי
ליה ילפינן: אלפים אמה עגולות: ורבי, חנינא בן אנטיגון מה נפשך אי

מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו'^ה ונילף^ה מקיר העיר וחוצה
אלף אמה דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מחוצה ומאי נפקא מינה^ה הא תנא
דבי רבי ישמעאל^ה ושב הכהן^ה ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה הני
מילי היכא דליכא מיד דרמי ליה אבל היכא דליכא מיד דרמי ליה מדמי
ליה ילפינן: אלפים אמה עגולות: ורבי, חנינא בן אנטיגון מה נפשך אי

וכתיב בתריה וחללו את האזניים ואת הבית יקלף עפר הבית סביב הקיר ועפר אחר יקח וטח את הבית וכתיב [שם] ואם ישוב הנגע ופרח
בבית וגו' ומתן את הבית ותניא ופרח יכול לא יהא טמא עד שיחזור ויפשה ת"ל לרעת ממאלת [שם יג] לג"ש מה לרעת ממאלת
האמורה בבגדים טימא את החור אע"פ שאינו פושה אף לרעת ממאלת האמורה בבתיס טימא את החור אע"פ שאינו פושה יכול חור ופרח
בו ביום יהא טמא נאמר ואם ישוב הנגע ונאמר ושב הכהן מה שיבה האמורה להלן בסוף שבוע אף שיבה האמורה כאלן בסוף שבוע למדנו שנותן
לו שבוע אחר החליטה וקילע וטיחה אם חור הנגע נותנו ואם לא חור מטהרו אין לי אלא חולץ וקולע וטח ונותן שבוע אלא בפושה בשבוע של
הסגר ראשון מניין לנגע שעמד דעניין בראשון שלא פשה והכהן לא חלץ ולא קלע ולא טח והמתין שבוע שני ופשה בשבוע שני מניין שהוא חולץ
וקולע וטח ונותן לו שבוע ואינו נותנו מיד מ"ל [שם יד] וצא הכהן^ה והנה פשה וגו' ואע"ג דהאי קרא בתריה דאם ישוב הנגע כתיב דמשמע דבנגע
החור קאי מפיקין ליה המס מהאי משמעות ומרבינן נתייע לנגע החור ואע"פ שלא פשה והאי וצא הכהן וראה פשה דמשמע דצעי פשיון
מוקמינן ליה בנגע שעמד בראשון ופשה בשני ואע"ג דכתיב נתייע בתריה יליף בג"ש נאמר כאלן בפשה בשני וצא הכהן ונאמר בפשה בראשון
ושם הכהן^ה היא שיבה היא ביאה כלומר זו כו מה להלן חולץ וקולע וטח ונותן לו שבוע אף כאלן חולץ וקולע וטח ונותן לו שבוע ואם חור שוב צעי
נתייע. אלא אע"ג דלאו שיבה היא כיון דשיבה חלל מילתא היא דתרווייהו משמע שבה מביתו לבית המנוגע דיינינן גזירה שוה מינייהו:
אי אים ליה ג"ש. דמקום מניסה וחוץ מחוץ כדאמר לעיל: פילאום כתיב. דכתיב פלח^ה נגב ופלת משמע מרובע: הן ואלכסון. ד"א וס'

רמב"ם ספר המצוות לא תעשה שכ"א

שלא להלך חוץ לתחום מדינה כהולכי דרכים
בשבת, שנאמר "אל ייצא איש ממקומו"
(שמות טז, כט)

רמב"ם הלכות שבת פרק כ"ז הלכה א'

היוצא חוץ לתחום המדינה בשבת לזקה
שנאמר (שמות טז כט) "אל ייצא איש ממקומו
ביום השביעי". מקום זה הוא תחום העיר.
ולא נתנה תורה לעזור לתחום זה אבל חכמים
העתיקו שתחום זה הוא חוץ לשנים עשר מיל
כנגד מחנה ישראל. וכך אמר להם משה רבנו
לא תצאו חוץ למחנה. ומדברי סופרים שלא
יצא אדם חוץ לעיר אלא עד אלפים אמה אבל
חוץ לאלפים אמה אסור. שאלפים אמה הוא
מגרש העיר:

שולחן ערוך אורח חיים סימן שצ"ו

א. שבו איש תחתיו מכאן שכל אדם יש
לו ד' אמות בכל מקום אפי' יצא חוץ לתחום
ומודדי' לכל אדם באמה שלו ואם היה ננס
באיבריו נותנים לו ארבע אמות בינוני' של
כל אדם שכל אחת מהן ששה טפחי': הגה
ואלו ד' אמות מודדין לו מרווחת והוא באמצען
(טור) ויש אומרים דמותר להלך ארבע אמות
לכל צד אבל לטלטל אין לו רק ארבע אמות
עם אלכסון כמו שנתבאר לעיל סי' שמ"ט:
(טור בשם הר"ז"ה פ"ב בשם רשב"א):

שולחן ערוך אורח חיים סימן שצ"ז

א. כל אדם יש לו אלפים אמה לכל רוח
חוץ מארבע אמותיו או מהמקום ששבת
בו:
ב. קדש עליו היום בבקעה ואינו יודע
תחום שבת מהלך אלפי' פסיעו' (בינוניות)
(טור) שהם תחום שבת: